

O naší rodině toho jakožto nejmladší člen z vlastní zkušenosti mnoho nevím, ježto jsem v dětském věku nechápal důležitost toho, co jsem z úst svých rodičů slýchal:

Otec můj vyprávěl o svém mládí asi toto: U nás doma v obci Rokyt-
no byl sice velký grunt (statek), ale bylo nás jako čmelíků (mnoho). Tatínek se třikrát oženil, s každou manželkou měl po několika dětech a bylo třeba o všechny se starat, aby se co nejdřív dostaly děti do života. Tak se stalo, že jsem co mladý jinoch s párem koní jel vydělávat na dovozu stavebního materiálu a když se začala stavět železnice z Vídně do Prahy, tak zvaná St.E.G. - česky : společnost státní dráhy. Bylo to v úseku dnešní železniční stanice Dašice - Koštěnice. Jak dlouho stavba trvala o tom nikdy nemluvil, jisté však je, že v té době poznal a zamiloval si Aničku Hrochovou z Koštěnic, kterou si vzal za choť. O tomto faktu existuje ž.ozv, satební smlouva, kterou chovala matka ve zvláštní přihrádce v malované truhle, kterou dostala od svých rodičů do výbavy.

Znal jsem jen jednoho bratra otcova - a sice Františka Havlíčka - bydlel v naší tenkrát Kunětické ulici v Sezemicích a jednu sestru (Čermáková z Pardubic). Z ostatních otcových sourozenců jsem jako student navštívil jedinkrát tehdejšího majitele rodného gruntu Havlíčkova v Rokytně, ani nevím jak se křticím jménem jmenoval, - bylo to o rokytenském posvícení, kdy jsem jako člen sezemické kapely s flétnou vyhrával tančícím mladým. Jinak jsme se s rokytenskými příbuznými zřídka stýkali (pro vzdálenost).

Strýc František měl jediného syna Bohouše, zaměstnáním sladovníka v sezemickém akciovém pivovaru. Po zrušení pivovaru vedl Bohouš sklad pardubického a dašického piva, v bývalých pivovarských sklepích. Na tyto sklepy mám milou vzpomínku z dob studentských. Můj kamarád Josef Velínský (syn pekaře Velínského) byl v učení řemesla sladovníckého v pivovaru, tehdy již ne akciového nýbrž privátního (jméno majitele Valenta) za tím účelem, aby zesílil a mohl být asentován k maríně. Tohoto kamaráda jsem v pivovaru často navštěvoval. Sladáci měli svou shromažďovací místnost (šalandu ?) v prvním patře nad vjezdní branou. Tam se mazaly karty a pilo pivo z dřevěných korbělů, které byly vždy plny řízného moku. S kamarádem jsem přihlížel, jak se slad nanáčí, jak na humnech klíčí, jak se v několikapatrových pecích suší (a praží - na výrobu černého piva) - ve várně mi vařič vysvětlil várku (v kotli) a jak teplé pivo se chladí (už nevím, jak se té místnosti říkalo) a chladné stahuje do kádí ve spílce, kde kvasí a vykvašené se tlačí potrubím do sklepů, kde zraje ve velikých sudech. A z těchto sudů se plní do malých sudů o 2 hektolitrech, 1 hl, 1/2 hl, 1/4 hl atd. nebo do litrových lahví. Při inspekci ve sklepích se také " ochutnávala jakost piva " a jednoho dne - o prázdninách - mne kamarád

pozval k návštěvě sklepů a tam jsem ulovil první pravou a nefalšovanou opici. Když jsem vystoupil ze sklepů ná vyhrátý letní vzduch - jako když na mne deka spadne - padl jsem do trávy a usnul. Po vyspání jsem se za humny doškrábal až k naší zahradě a dírou v plotě prolezl a dospal se ve stínu susedovic stodoly. Ovšem, že jsem se s tím nikomu nepochlubil, - ale dnes 3. III. 1969 na to rád vzpomínám. Vrátime se však raději k "rodině". Bratr mé matky hospodařil na rodném statku Hrochově, druhý bratr byl učitelem - měl dva syny také učitele a sice Václava a Jana. Václava učil v Sezemicích, Jan v nějaké vesnici blízko Sezemic a Václava často navštěvoval. Hrál na harmonium, Václav na cello. Tam u Václava Hrocha jsem začal hrát na cello, na jeho violoncello.

Sestry mé matky byly provdány v Koštěnicích - jedna za sedláka Palatu, druhá za sedláka Malíře. Palatovi měli jednoho syna a jednu dceru. Ten syn vojákoval jako poddůstojník u vozatajstva v Bosně a dcera se provdala do susední vesnice Veska. - Ve Veské, za sezemickým lesem - byla hospoda bratří Kernů, z nichž jeden hrál na housle a druhý na harmoniku. Vesnice byla celá německá, ale vzdor tomu se sezemická mládež každé neděle scházivala v hospodě u Kernů, kde holdovala tanci. Paní Kernová prodávala mléko, syrovátku, tvaroh, sýr, smetanu a pivo. V neděli odp. putoval celý proud mládeže ze Sezemic do Veské tančovat a ve tři v noci přes les (nevím zda vždy přímo nebo se zastávkou) zase zpět do Sezemic. U Malířů v Koštěnicích měli dva syny - Josefa a Františka a dceru Marii provdanou v Praze za císařského radu Koutného a druhou dceru provdanou v Koštěnicích za řezníka Kašpara a třetí dceru Růženku provdanou za učitele Kohoutka.

S Františkem Malířem jsem se sešel na vojenském cvičení u pěšího pluku 1898 v Olomouci (Fort Tafelberg), kde on právě sloužil a já odbýval první cvičení jako kadet. Také v Koštěnicích jsem ho navštívil asi v roce 1906 (Ida byla asi 8 let stará). - To byl již Josef mrtvý, na statku hospodařil už jeho mladý syn. Na Koštěnice mám mnoho pěkných vzpomínek. Jako malý žák obecné školy jsem se s Františkem Malířovic klouzal na Palatovic rybníčku (byly dva, mezi nimi cesta do dvora statku) a do toho po levé straně jsme s Františkem oba spadli. (Probořil se led) a my se důkladně namočili. Jindy zas, když naši jeli s "fasunkem" pro ovoce do Koštěnic, nemoha se jejich příjezdu dočkat, vyšel jsem jim naproti, minul je a večer došel až do Koštěnic. Musel jsem tam přenocovat, - doma nevěděli, kde jsem, - hledali mne v lese a u řeky s lucernou, já přišel druhý den a podplácel maminku několika pěknými jablky, jichž mi tety v Koštěnicích nacpaly plné kapsy.

Na jedné svatbě u Malířů jsem jako pětiletý zpíval, co si kdo ze svatebních hostů vzpomněl. Měl jsem velikou paměť textů i melodii a bavil jsem tak celou společnost, která se mi odměňovala stříbrnými mincemi po 10 a 20

krejcarech. Jeden takový " šesták " (ač to byl desetiník) jsem vstrčil do úst a ~~selek~~ spolkl. Víím, že jsem ho na druhý den šel hledat na okraji hnojště - ale nevím, našel-li jsem ho či ne. To však víím, že jsem stál v rohu sednice na lavici, aby mne bylo vidět, a že se můj zpěv velice líbil. Zpěv a hudba byly mou velkou láskou od dětství po celý život. U Václava Hrocha jsem se nadchl hrou na violoncello - (na housle jsem obstojně hrál již v obecné škole, kde byl mým učitelem Čeněk Váňa rodem z Lánů na důlku) - a když jsem již pěkně hrál na cello, přišel k otcí místní kapelník Hamáček a prosil ho, aby mi dovolil hrát s jeho kapelou, že neutrpím žádnou úhonoru, že na mne dá pozor. Otec si dal říci a svolil. Já byl šťasten, že si vydělám svým uměním nějaký ten groš a že se v kolektivu skutečných muzikantů v hudbě zdokonalím. První odměnou za to, že hraji cello v kapele, bylo, že mne kapelník Hamáček naučil (- a to velmi rychle a velmi lehce -) hrát na kontrabas. Zpěv můj dovedl ohodnotit též řidičí učitel Schiller a jako ředitel kůru v sezemickém kostele zařadil mne do sboru zpěváků jako altistu až do konce studíí. Když mi alt začal mutovat, přestal jsem zpívat a za to jsem hrál na cello nebo na basu.

Nejstarší moje sestra A n n a, nar. 5. 1. 1851, provdala se 15. 2. 1870 za krejčího Josefa J e n í k a a měla s ním 3 chlapce a 3 děvčata. Nejstarší Josef byl učitelem v Plzni, oženil se s Miluškou Dragounovou a měl s ní syna Františka (důstojníka), Dr. Jarmilku (lékařku) a Růženku (vdanou v Domažlicích za lékaře) a u této Růženky po smrti Milušky bydlel a zemřel. Byl o 4 - 5 let starší než já - víím, že jsme spolu pásávali husy. A že jame mne nejednou zbil, když se naše náhledy nesrovnávaly.

Druhý syn Jeníkův František byl stejně starý se mnou. Vyučil se krejčím u otce a vandroval do Drážďan, kde se oženil a na souchotiny zemřel. Jeho žena - Němka - přivezla z Drážďan 3 sirotky, 2 děvčata a chlapce Viléma dědečkovi a babičce Jeníkovým do Sezemic, protože je nemohla žít. Starší děvče Růžena Velebilová má dceru Libuši a ta má dceru Evu, mladší Anežka je vdaná v Rokytně, Vilda zemřel. (Podle Máni Kleňhové strýcovy zápisky doplněny: žena Františka Barbora Schubertová - měli prý 3 dcery: Marie Škorňová provdaná v Hradci Králové - syna Josefa - ten má 3 děti: Milušku, Svátku a Evu. Růženina dcera Libuška Jarmanová, vnučka Eva Kolářová. - Ještě doplnění k dětem Josefa z Plzně : Jarmila provdaná za krejčího Svobodu - měla syna, který zemřel v 28 letech. Růženka provd. Němcová měla 2 syny, jedn z nich lékař). (Třetí dcera Františka Anežka Tluchořová z Rokytna má dceru Aničku Dubínovou v Liberci a vnučku Zdeku).

Třetí syn Václav hospodaří v rodinné chalupě v Sezemicích. Je ženat, zaměstnán v Sertíně v chemické továrně, kamž dojíždí. Má hodnou ženu a děti (žena Božena Udržalová - 4 děti. Nejstarší Václav si vzal Věru a má s ní Vendu a Věru. Druhý syn Josef má jednu dceru vlastní a jednu vyženěnou. Starší dcera Boženka je vdaná za úředníka v Pardubicích - má 6 dětí - 4 syny a 2 dcerky. Nejmladší Anička je vdaná za Štefana Leitmanna, důstojníka ČSLA v Popradu a má děti Štefana a Aničku, provdanou v Prešově (4 vnučky).

Nejstarší z dcer Marie se ve Vídni vdala za Kaisra, čímž získala rakouskou příslušnost. Byla známa svou leností (otec o ní říkal, že nemá tělo na práci) a kam se poděla, nikdo neví. Po válce zmizela.

Druhá Anna byla číšnicí v pivovaru u Fleků v Praze, tam se poznala s lékařem Dr Čížkem, který se s ní také oženil. Přinesla mu do domácnosti celé zařízení bytu, t.j. nábytek, peřiny, prádlo a také nemanželskou dcerušku Annu. Dr Čížek ji (dcerušku) neadoptoval. Byl to mazavka - pacientů měl málo - proto také malý příjem a maminka ho živila až do jeho předčasné smrti. Na bytě měla bratrovu Jarmilku. Když udělala Jarmilka doktorát, byli jsme na oslavě přítomni.

Třetí děvče Anežka se seznámila s Jiřím Veselým, úředníkem poštovním (zemřel jako rada v Pardubicích) a měla s ním 2 hochy - Františka a Karla. František byl vojákem, Karel vystudoval doktorát práv, byl ženat a po smrti manželky mu matka Anežka vedla domácnost. (Měl Dolinku a syna Tomáše, který měl cukrovku. Druhá žena Zdena. Žijou v Hrádku u Rokycan). Jiří Veselý byl velmi hodný a milý člověk, Anežka rozšafná a hezká paní.

Druhá sestra Marie Magdalena, nar. 28. 12. 1852, vdala se 9. 1. 1872 za Josefa Čapka, obchodníka prasaty od cucavých podsvinčat až po pečenáče. Měla s ním syna Josefa a dcery Marii, Terezii, Antonii a Růženu.

Z Josefa chtěl mít švagr Josef velebníčka a dal ho na vychování do církevního internátu " Boromeum " v Hradci Králové. Odtamtud Pepíček utekl a byl přijat v klášteře Milosrdných bratrů někde v Horních Rakousích jako novice. Klášter ho poslal do Vídně, kde se naučil trhat zuby a tímto řemeslem se zabýval i v době, kdy jsme ho v pražském klášteře u Milosrdných s Gustou navštívili. Po vypuknutí 1. světové války musel tehdejší bratr Celseus (jeho klášterní jméno) narukovat. Po skončení války se již do kláštera nevrátil, ale oženil se se sestřenicí Růženu Procházkovou v Sezemicích a zakoupil usedlost Tučkovu mezi škrobárnou a sídlem pověstné baby kořenářky Hromádkové a stal se sedlákem. Tak hal lidem zuby a dřel na polích, dojížděl krávy, vypomáhal v domácnosti, protože Růžena se v zemědělských pracech nevyznala. Růžena byla vdovou po Svobodovi, který měl v severních Čechách obchod smíšeným zbožím a z tohoto manželství donesla jedině syna a 2 dcery.

Bývalý Celsus - nyní Josef Čapek měl s Růženou jediného synka, který se asi v 20 ti letech z nějaké nepatrné příčiny zbavil života sebevraždou.

S nejstarší dcerou Marií jsem prý spával v jedné kolébce a jak sestra Anna Jenšková, tak sestra Marie Magdaléna ukojily vůstním mlékem můj hlad, když se nahodily v matčině domě u řvoucích mláďat. (U Jeníků byl František se mnou stej- ně stár.)

Čapkova dcera Marie se vdala za Čapka (žádné příbuzenství), náboženské- ho fanatika, který se stále modlil, aby nemusel pracovat. Jejich syn - řezník - měl krám v Praze - Vinohradech blízko Tylova náměstí. Nekupoval jsem u něho tak často, jak by bylo záhodno - nechtěl jsem využívat příbuzenských svazků. Vůbec jsem se ne- přihlásil, že jsem příbuzný. Prodavači jsem beze slova zaplatil, co mi řezník usekl - a jako každý jiný cizí zákazník jsem z krámu vypadl.

Druhá dcera Terezie se provdala za krejčího Valentu. V Sezemicích měli chalupu na začátku Spálené ulice a syna úředníkem poštovním. (Terezčin Valenta byl malý, zavalitý, v obličejí pihovátý). Jejich dcera Anička se provdala za ob- chodníka J. Zemana. Měli 2 dcery.

Třetí dcera Tonička byla provdána taky za krejčího Valentu - nevím, zda byli oba Valentové nějak příbuzní - a myslím, že po ovdovění se znovu provdala za Dračínu. (Její Valenta byl vysoké statné postavy - na krejčího obr.)

Čtvrtá dcera Růžena, provdaná za zednického mistra (říká se mu pan stavitel) Pilaře, je nejenergičtější, nejchytřejší a také postavou nejhezčí z Čap- kových dcer. Už jako šišlavá žába se mi chlúbila, že má novou "pejejinu" (= pele- rinu) - po provdání vedla bývalé Čapkově hospodářství k nebývalému rozkvětu. Umě- la správně rozhodovat, rozkazovat, zasahovat včas a na pravém místě. Muž stavěl, ona hospodařila jak na polích, tak na pile a v cihelně. Dařilo se jí velice dobře i za války, neboť dovedla německé okupanty zapřáhnout o žních do práce. Že je energická, dokázala audiencí u prezidenta Zápotockého, když vedla stížnost na nespravedlivé jednání čs. úřadů. (Vyprávěla Máňa Klenňhová.)

Nejstarší bratr J o s e f, 21. 11. 1856, oženil se roku 1884 s Annou P e š k o v o u , dcerou hostinského z Bohdanče. Jako mladý učitel stravoval se u Pešků spolu s bohdanečským kaplanem Františkem Sloupem a oběma se líbila hostinské- ho dceruška Aninka. Ta mi vyprávěla , jak je kaplan Sloup před svatbou s Josefem hleděl rozvést pomluvami a různými intrikami. Josef byl učitelem v Přelouči.

Měli tři děti: Aninku, Kláru a Josefa.

Aninka zemřela jako malé dítě - osobně jsem ji ani neznal.

Klára zůstala starou pannou, což prý zavinił její otec, jenž se nedo- vedl vlídně chovat k nápadníkům Kláriným, jimiž bývali přidělení (podřízení) mla- dří učitelé. U nás v Sarajevě, kde byla Klára po celý rok návštěvou - se jí nepodaři-

lo získat nápadníka

Chodila s Idoškou Brožkovou, krasavicí, a sama o sobě měla staromódní chování, zkrátka neměla štěstí.

Josef, zvaný Jožka, se oženil s Amálií Prugarovou z Prahy, byl jsem jím na svatbě na Smíchově za svědka. Mají jedinou dceru Alenu = heřčku. Jožka 11. 4. 1958 zemřel ve věku 63 let. Oznámení o úmrtí a pohřbu jsme dostali až po pohřbu, takže jsme se nemohli zúčastnit.

Třetí sestra T e r e z i e, nar. 9. 9. 1858 se vdala 7. 2. 1880 za Josefa V š e t e č k u, obuvníka, a měla s ním dva syny = Josefa a Karla = a dvě dcery Annu a Marii. Bydleli v ulici " na vrchách " v blízkosti sezemického hřbitova. Švagr Vsetečka byl hezký, chytrý a milý člověk, dobrý řemeslník, veselý vypravěč vojenských dobrodružství (sloužil u dělostřelectva). K němu jsem rád chodíval na návštěvy. Už jako pětiletý chlapec jsem na Štěpána šel do služby s ranečkem, obsahujícím mimo prádlo celou moji vánočku = k Vsetečkovým. Ráno mne přijali a odpoledne šli = jak bylo zvykem na návštěvu " do ulice". (Kunětická, kde bydlel dědeček s babičkou). Samozřejmě, že vedle vlastních dětí vzali sebou i nového sloužícího a večer již odešli sami domů. Já byl zas doma = bez služby.

Josef, vyučený obuvník, se oženil s Františkou Schejbalovou, dcerou kostelníka, = byli bezdětní. Josef zemřel.

Karel vyučený pekař se oženil s Marií Kostkovou. Za svobodna měl nemanželského syna Karla, adoptoval ho a vyučil pekařem. Tento syn se protekcí inž. Karla Havlíčka (syna bratra Václava) dostal ke dráze a býval v Brodě (Německý = teď Havlíčkův.) v zaměstnání co podúředník při udržování trati.

S Marií měl jedinou dceru = tlustou Marii = provdanou za polícajta Valečku. Má s ním dcerku Vendulku.

Anna byla vdána za Ročeně a měla s ním dceru Věru a dva syny Františka a Jiřího. František je učitelem, Jiří vyučený optik zemřel. Jeho vdova Sylva (s dcerou Alenou) se nedávno opět provdala. Věra má zahradníka z Pardubic.

Marie provdaná za Bedřicha Klenhu, obchodníka ovocem a zeleninou. Má syna Václava (ženat s Miluškou Mizerovou = děti Václav, Tomáš a + Janička) a dceru Marii (vdaná za notáře Adolfa Eckerta = dceruška Daniela). Václav Klenha je voják, myslím že podplukovník, Marie Eckertová po dovršení pedagog. studii za městnána ve státním nakladatelství jako administrativní síla.

Čtvrtá sestra F r a n t i š k a, nar. 29. 9. 1860, vdala se 17. 4. r. 1883 za kameníka Josefa S t r á n s k é h o. Měla s ním dvě děti = dceru Marii a syna Josefa. Bydleli v Pardubicích u Kaplanů u Kostelíčka.

Marie zemřela v předškolním věku. Byla hezká, milá, omladšího bratříčka starostlivá.

Josef, vyučený zámečník (učil se ve Vídni), absolvent mis-

trovské průmyslovky v Pardubicích, byl v Sarajevě v železničních dílnách ve strojovně, později zaměstnán jako strojvedoucí. Oženil se s Annou Heřizlovou, dcerou vlakvedoucího v Sarajevě a měli spolu dceru Augustinu a syna Karla. Augustina zemřela na spálu ve 4 - 5 letech svého věku.

Karel, nar. 4. 10. 1914, oženil se s Marianou ... , dcerou poštovního zřízence v Pardubicích. Mají spolu dvě děvčátka - Marii a Marcelu. Navštívil jsem Karla jako přednostu železniční stanice Střední Grunt (u Děčína), kde měl zahradu, v níž pěstoval bílé široké fazole a v druhé zahradě tykve a veškerou zeleninu.

Podruhé se Františka provdala za malíře pokojů Karla H a n z l í k a. Děti neměli. Hanzlík byl znamenitý řemeslník, ale taky náruživý hráč karet a mazavka, - jinak dobrý člověk. Jednou prohrál v kartách 1/2 svého domu, kterou Františka nuceně koupila, takže byla majitelkou celého domu. Manželství proto nebylo šťastné, Františka dávala muži znát svou nadřadenost a muž domů téměř nechodil a zdržoval se výhradně ve společnosti kumpánů v hospodě při hře v karty. Švagr Hanzlík přežil Františku asi o 5 let a bydlel v suterénu, - v malém pokojíčku -, kde i za života Františky od ní odděleně přespával.

Pátá sestra J o s e f a , nar. 6. 11. 1862, vdala se asi roku 1887 za Václava P r o c h á z k u, krejčího, syna obecního policajta. Václavův bratr Josef sloužil v Bosně u vojenské dráhy a dal mi radu, jak mám napsat a poslat žádost o přijetí do služeb této dráhy. Povedlo se to a ještě před nástupem do služby v Doboji navštívil jsem švagrova bratra Josefa ve Visoku. Zavedl mne do kavárny, kde mu všichni tykali a nazývali ho bratrem. Podivil jsem se jeho popularitě a také láci - zaplatil za mne útratu 2 krejcary za jeden ibrik černé kávy.

Sestra Josefa Procházková měla dvě děti. Dceru Růženu a syna Josefa. Růžena byla u nás v Sarajevě pár měsíců na návštěvě. Stýskalo se jí však po domově. Provádala se za obchodníka Svobodu, s nímž měla dcery Věru a Růženu (me-dičku) a syna Viléma a po ovdovění se podruhé vdala za Josefa Čapka, bývalého frátera z kláštera Milosrdných bratrů. S ním měla, jak v Čapkově rodině řečeno jediného synka, který sešel sebevraždou ze světa.

Josef je inženýrem pro stavbu lodí. Byl ženat se Zinou (Boženou), která zemřela v roce 1946. Měli tři děti : Zuzanku (Evu), Petra a Pavla. Má dům na Spořilově, v téže ulici co Havlíček Jožka a vyhýbal se příbuzenským návštěvám, ač byl srdečně zván. O jeho rodině téměř nic nevím.

Druhý bratr V á g l a v, nar. 5. 3. 1965, vyučený kolář, převzal rodný dům č. 89. Oženil se s Katřinou V i n k l e r o v o u, schovankou Terinky Vše-
tečkové, a měli 4 děti - Karla, Václava, Marii a Annu.

Karel - inženýr pozemních staveb zahynul tragicky - následkem popálenin při výkonu své služby na trati čs. dráhy dne 29. 4. 1938 při srážce drezíny s pracovním vlakem. Byl ženat s Annou R i e g r o v o u z Přelouče a měl s ní dvě děti - Karla a Evu (Karel nedostudoval medicínu. Je ženat a prý zaměstnán v havlíčkovobrodské nemocnici jako laborant. Eva je též vdaná - bližšího nic nevím.)

Václav v době I. světové války ležel v pardubické karanténě jako marod u Dra Čiháka (manžela Beranovy Lenky), odkudž podnikal únikové výlety za Annou K a c a f í r k o v o u z Počápel, ač měl nohu jeden veliký bolák, který se ne-
snažil zahojit, aby nemusel na frontu. S Annou mají dceru Haničku, která je prov-
dána za Ladislava Korce, odb. učitele (sama je též učitelkou) v Úvalech u Prahy. Korcovi mají dva chlapce Otů a Ladislava. Manželství Václavovo s Annou Kacafír-
kovou bylo z viny Aničky rozvedeno. Václav odešel na Slovensko, kde se oženil s
odb. učitelkou Alžbětou Dubskou, roztomilou krajanou z Příbrami. Mají spolu dvě
děti : Alžbětu a Václava. (Alžběta, zvaná Eliška, staví v Hor. Počernicích rodin-
ný domek).

Marie je provdaná za učitele Václava M a c h a, dnes hospodaří v mém
rodném domě v Sezemicích č. 89. Má dva syny - Václava a Karla. Václav je promova-
ným právníkem, je ženat s Helenou Vágnerovou z Prahy. Karel má průmyslovku a je
zaměstnán v Rybitví - nevím v jakém oboru. Vašek je sebevědomý, domýšlivý na svou
krásu. Kája je skromný snaživý hoch, který rodičům ochotně pomáhá.

Anínka (byla nejmladší) zemřela asi v 9 letech na zánět slepého stře-
va. Víím, že jí těžce oželeli jak ~~seu~~ rodiče, tak spurozenci

Třetí bratr F r a n t i š e k, nar. 5. 4. 1867, zemřel svobodný ne-
dlouho po mé svatbě r. 1896 na rychlé souchotiny, jež si ulovil při vojenském
cvičení. Jeho tehdejší láska Faninka Hloušková z Počápel mu zůstala věrna za
hrob - neprovdala se. František byl vysoký, statný (na vojně Flügelmann), hoch
s bílým knírem, vyučený kovář. Doma zastal stárnoucího otce, orál, sil, kosil,
svážel - zkrátka dělal hospodáře. Zákeřná nemoc vypukla náhle a nebylo již po-
moci. Bratr Josef se snažil u pražských lékařských kapacit hledat záchranu, ale
bylo vše marné

Čtvrtý bratr J a n, nar. se 14. 7. 1869, zemřel 20. 11. 1936. Byl od
útlého dětství na pravou půli těla ochromen. Prý ho jako kluka nabrala na rohy
Kašparovic kráva a mrštila jím na zem. Byl do sebe uzavřený, sám se sebou hovo-
řil a na své zdravé sourozence žárlil a byl popudlivý. Spolu jsme se často prali.
Při chůzi napadal na pravou nohu a v levé ruce měl velkou sílu. Psal levou rukou.

Oženil se a měl dvě děti - Josefa a Marii. Josef je na dráze hlídačem trati v strážním domku - zásluhou + Ing. Karla Havlíčka, syna Václavova. Marie byla u nás v Sarajevě a stěhovala se s námi na Zbraslav.

Marie je provdána za Josefa Bělohubého, obuvníka vSezemcích, Fučková ulice č. 126 a má s ním dvě děti : Jiřího a Marii (Jiří je vyučený obuvník, ženát v Rábech na Labi a má dceru a syna. Marie, zvaná Maruš, je vyučená cukrářka, zaměstnaná v Pardubicích.

Tím končí zápisky strýce Karla H a v l í č k a , nejmladšího ze sourozenců - nar. 19. 9. 1873.

A nyní ještě o strýci K a r l u H a v l í č k o v i

dle vyprávění H a n k y K o r c o v é

Strýc Karel chodil do reálky v Pardubicích, po maturitě krátký čas učil a pak odešel do Bosny. Oženil se tam s neteří drážního pana přednosty, která tam přijela na návštěvu. Jmenovala se Gustínka S m e t á č k o v á . Její tatínek byl správcem na velko - statku ve Slaném (nebo u Slaného). Měla dva bratry - jeden byl řídícím učitelem snad u Benátek nad Jizerou, druhý úředníkem na ministerstvu zemědělství v Praze. Ten bydlel na Spořilově a jeho syn je Dr. Václav Smetáček - dirigent a národní umělec.

Havlíčkoví měli dvě děti. Idu, která byla zubní techničkou v Prostějově, a Karla. Když Ida odešla do důchodu, přestěhovala se do Prahy a starala se o rodiče až do jejich smrti. Narodila se roku 1897 a zemřela svobodná v 83 letech.

Syn Karel se narodil (snad) v roce 1912. Chodil do elektrotechnické průmyslovky. Oženil se , manželství se mu však nepovedlo a tak se rozvedl. Přestěhoval se z Prahy do Králík a už se neoženil. Snad ještě žije.

Obě děti se narodily v Sarajevě, kde strýc působil u dráhy. Po převratu v roce 1918 se přestěhovali do Prahy. Nejprve bydleli na Zbraslavi a potom v družstevním bytě V Praze - Žižkově, blízko náměstí Jiřího z Poděbrad. (bylo to na hranici mezi Vinohrady a Žižkovem.) Strýc působil stále u ČSD a do penze odcházel jako vrchní inspektor.

Teta Ida o něm říkala, že měl šťastnou povahu a klidný život bez komplikací, i když prý byl jako všichni Havlíčkoví " paličatý."

A to je již vše.